

Încă o zi a mai trecut sub puterea apăsătoare a timpului și te gândești cu incertitudinea unui copil în glas, "Oare cu ce mă va mai surprinde ziua de astăzi?". Îți pui întrebarea asta aproape obsesiv și te gândești ulterior ce ai putea să faci să-ți transformi ziua într-una specială. Poate Dumnezeu când te-a creat, nu a vrut de la tine să fii închis permanent în niște universuri compacte: al serviciului, al familiei, al responsabilităților, al îndatoririlor... tu nu vrei asta de la tine...și vrei să faci ceva, dar ce?

Observi pe fereastră un copil ținut de mână de mama sa, care-i cară un ghiozdănel ce pare a fi unul de elev și îți dai seama că astăzi este începerea noului an școlar, astfel că vrei ca azi, chiar și pentru o zi, să "evadezi"...

Îi telefonezi șefului și îi spui că îți conduci nepoțelul la deschiderea primului său an școlar, deși tu nu ai un nepot, nici măcar un copil. Și te gândești ulterior să faci ceva și în privința asta.

Nu te mai întâmpină aceeași școală, cu pereți fumurii, geamuri vechi și zăbrelite, ci una nouă și luminoasă pregătită să-și deschidă porțile unor noi "cuceritori". Îți atrag atenția lacrimile din ochisorii unei fetițe ce abia duce după ea un ghiozdănel viu colorat și îți amintești de prima ta zi de școală, când cu greu ți-ai desprins mânuțele încleștate de gâtul mamei și te-ai îndreptat cu pași firavi către intrarea în școală, unde o doamnă cu zâmbet cald te aștepta în prag, alăturându-se ție, din ce în ce mai mulți alți "cercetași", în ceea ce începea pentru voi...o continuă aventură a cunoașterii.

Îți aduci aminte că în sânul școlii, tu erai Alice într-o țară a minunilor a ta, unde timpul devenise obiectul tău preferat de joacă. Îți plăcea să iei parte, înarmat până în dinți, la bătăliile dacilor cu romanii, erai prieten cu Napoleon și dușmanul lui Hitler, ai făcut parte din echipajului Columb, când a descoperit Lumea Nouă, te teleportai dintr-un colț al Pământului la celălalt, cât-ai spune "nord- sud", sau furai cot - la - cot cu Nică, cireșele tușii Mărioara...aventurile tale nu se încheiau și pe an ce trecea, noi și noi alte porți către alte timpuri și locuri ți se deschideau în fața ochilor...trebuia doar să ai curaj să le explorezi.

Atenția îți este îndreptată ulterior către un colț umbrat al curții, unde vezi în figurile unor tineri liceeni același entuziasm și plăcere de revedere, pe care o aveai și tu cu ceva mai mult timp în urmă alături de colegii tăi, de care te legau amintiri frumoase, închegate de-a lungul anilor petrecuți în "țara minunilor".

O lacrimă îți inundă privirea în cele din urmă și te întrebi: "Dacă scriu Timpul cu literă mare, dacă îl voi respecta, pentru că știu că-i place, pentru că nu îmi mai permit să-l supăr și am fi din nou prieteni, ar opri ceasul când aș vrea eu...l-ar întoarce când aș vrea eu?" ...dar Pălărierul nebun este doar un personaj fictiv de poveste și rămâi doar cu o întrebare retorică și regretul anilor trecuți.

Echipa Info Otopeni